

سند پیش‌نویس

پاسداری از حافظه جهانی - توصیه‌های یونسکو برای حفظ و دسترسی به میراث مستند در عصر دیجیتال

پیشگفتار

کنفرانس عمومی سازمان آموزشی، علمی و فرهنگی ملل متحد (یونسکو) در سی و هشتمین نشست خود که در تاریخ در سال ۲۰۱۵ در پاریس برگزار می‌شود،

با توجه به اینکه میراث مستند شده در طول زمان اعم از میراث دستی یا دیجیتال، در طول زمان و اعصار به ابزاری مهم برای خلق و بیان دانش و همچنین به بخشی از میراث بشری تأثیرگذار بر همه جنبه‌های زندگی انسانی مبدل شده است،

با نظر به اینکه میراث مستند حافظ تفکر و رویدادهای بشری، تکامل زبان‌ها، فرهنگ‌ها، انسان‌ها و عامل شناخت آنها از جهان هستی‌اند و به این واسطه بخشی جدایی‌ناپذیر از جوامع دانش بنیان به شمار می‌آیند،
با نظر به اینکه تکامل میراث مستند آموزش‌های بین فرهنگی و غنای فردی را امکان‌پذیر می‌سازد، زیربنای نظام‌های اجتماعی و اقتصادی است و منبعی مهم برای توسعه به‌شمار می‌آید،

با به رسمیت‌شناختن این مطلب که دسترسی جهانی به میراث مستند به تقویت همزیستی مسالمت‌آمیز و تفاهم بین‌المللی کمک می‌کند، ضمن اینکه احترام کامل به منافع مشروع مربوط به حق مؤلف و صاحبان حقوق مرتبط را هم به همراه دارد،

با قبول اینکه جنبه‌هایی از تاریخ و فرهنگ که به شکل میراث مستند هستند شاید به آسانی قابل دسترسی نباشند،

همچنین با پذیرش اینکه در طول زمان، بخش‌های قابل ملاحظه‌ای از میراث مستند به واسطه بی‌توجهی، تخریب، نبود منابع، دسترسی تصادفی یا غیرضروری، بلایای طبیعی یا بلایایی که به واسطه فعالیت‌های بشری به بار می‌آید، دگرگونی اجتماعی و جنگ مسلحانه و یا غیرقابل دسترسی شدن میراث به واسطه تغییرهای سریع فن‌آوری و به‌روز نشدن قوانین و مقررات مربوط که منجر به از بین رفتن غیرقابل بازگشت آن میراث و یا قرارگرفتن آن در شرایط نامناسب می‌شود،

با به‌خاطر داشتن این مطلب که برای رویارویی با چالش یادشده در سال ۱۹۹۲ با هدف ارتقاء آگاهی‌ها و حفاظت از میراث مستند و به منظور تضمین دسترسی دائم و جهانی به این میراث، یونسکو مبادرت به ایجاد برنامه حافظه جهانی کرد،

با توجه به اینکه رشد سریع فن‌آوری و مشکل ایجاد الگوها و فرآیندهایی برای حفظ میراث پیچیده دیجیتالی، مانند کارهای چندرسانه‌ای، مواد چندرسانه‌ای تعاملی

(interactive hypermedia)، گفتگوهای برخط و ابزارهای اطلاع‌رسانی پویای سیستم‌های پیچیده، محتوای موبایل و اشکال دیگر میراث دیجیتالی قابل ظهور در آینده،
با نظر به حق کشورها و مسئولیت‌های آنها برای اتخاذ اقدام‌های مناسب برای حفظ و دسترسی به میراث
مستند،

با نظر به بیانیه جهانی آرشیوها که توسط شورای بین‌المللی آرشیوها (ICA) تصویب و به تأیید رسمی سی‌وششمین نشست شورای اجرایی یونسکو رسید و همچنین با توجه به بیانیه IFLA (فدراسیون بین‌المللی مؤسسه‌ها و انجمن‌های کتابخانه‌ای) در مورد کتابخانه‌ها و آزادی اندیشه،
همچنین با توجه به این مهم که کنفرانس عمومی یونسکو تاکنون چندین سند بین‌المللی در ارتباط با حفظ
بعضی از عناصر میراث مستند را تصویب کرده است، به ویژه:

کنوانسیون حفظ میراث فرهنگی معنوی (۲۰۰۳)

کنوانسیون حفاظت از میراث طبیعی و فرهنگی جهان (۱۹۷۲)

کنوانسیون حفظ اموال فرهنگی در جریان جنگ مسلحانه (۱۹۵۴) و پروتکل‌های آن (۱۹۵۴، ۱۹۹۹)

توصیه‌نامه در مورد حفظ و پاسداری از تصاویر متحرک (۱۹۸۰)

منشور حفظ میراث دیجیتال (۲۰۰۳)

با اتخاذ این تصمیم در جریان سی و هفتمین نشست خود که این مسئله باید موضوع توصیه‌نامه‌ای باشد که می‌باید خطاب به کشورهای عضو تنظیم شود،

توصیه‌نامه پیش‌رو را در روز از ۲۰۱۵ تصویب می‌کند:

در این توصیه‌نامه، واژه «سند» به متنی اطلاق می‌شود که شامل محتوای اطلاعاتی دیجیتال یا آنالوگ است و حوزه مرتبط به آن نیز در سند مشخص شده است. محتوا می‌تواند به اشکال مختلف به شکل علائم یا کدها (مثل متن)، تصاویر (ثابت یا متحرک) و صداها باشد که قابلیت کپی‌شدن و یا انتقال را دارد. حوزه موضوعی ممکن است دارای ویژگی‌های خاصی از نظر زیبایی‌شناختی، فرهنگی و یا فنی باشد. ارتباط میان محتوا و حوزه موضوعی می‌تواند ارتباطی تصادفی یا کامل باشد.

میراث مستند عبارت است از تک‌سندها یا گروه‌هایی از اسناد که برای جوامع، یک فرهنگ، یک کشور و یا به طور کلی برای بشریت ارزش ویژه و ماندگار دارد، به‌طوری که تخریب یا از بین‌رفتن آنها کاستی زیانباری را برای بشریت به دنبال دارد. اهمیت این‌گونه از میراث، فقط در گذر زمان مشخص می‌شود. همه میراث مستند مهم از منظر ملی و تاریخی باید توسط کشور عضو به عنوان بخشی از میراث مستند جهانی شناخته شود - میراثی که باید به شکل کامل به نسل‌های آینده منتقل شود.

میراث مستند جهانی به همه بشریت تعلق دارد و باید به‌طور کامل حفظ و برای همه نگهداری شود، ضمن اینکه در نگهداری از این میراث باید به‌طور کامل به همه جنبه‌ها و ویژگی‌های فرهنگی توجه شود و این میراث باید بدون هیچ‌گونه ممانعتی برای همه قابل دسترسی باشد. میراث مستند ابزاری است که به درک

بهتر تاریخ اجتماعی و سیاسی، تاریخ جوامع و تاریخ فردی کمک می‌کند. میراث مستند می‌تواند عاملی برای ترویج راهبری خوب و توسعه پایدار باشد. میراث مستند هر کشوری بیانگر هویت و حافظه ملی آن کشور است و تعیین‌کننده جایگاه آن کشور در جامعه جهانی می‌باشد.

۱- شناسایی میراث مستند

۱-۱- از کشورهای عضو دعوت می‌شود تا برای شناسایی میراثی که می‌تواند بخشی از میراث مستند آنها به‌شمار بیاید از طریق پژوهش و فعالیت‌های مبتنی بر مشاوره، اصولی را وضع کنند. مدیریت این اسناد باید به نحوی باشد که با گذشت زمان خدشه‌ای در حفاظت و دسترسی به آنها وارد نشود. اصول تعریف‌شده باید دربرگیرنده راه‌کارهایی برای کشف/شناسایی، فهرست‌بندی و تهیه پایگاه‌های اطلاع‌رسانی باشد.

۲-۱- کشورهای عضو ترغیب می‌شوند تا آن دسته از میراث مستند خود را که در معرض خطر نابودی قریب‌الوقوع قرار دارد شناسایی و آنها را سریع به مراجع ذیصلاح معرفی کنند تا برای حفظ آنها اقدام لازم صورت پذیرد. در این مورد، لازم است تا کشورهای عضو مؤسسه‌های مربوط را در داخل کشور، هر جا که عملی و مناسب باشد، حمایت و تقویت و مالکان خصوصی را تشویق کنند تا از میراث مستندی که در اختیار دارند به نفع عموم مردم به خوبی نگهداری کنند. به همین ترتیب، از مؤسسه‌های دولتی و خصوصی نیز انتظار می‌رود که مراقبت از اسنادی را که خود تولید می‌کنند تضمین کنند.

۳-۱- سیاست‌گذاری، تدوین سازوکارهای مناسب و تعیین معیارهای انتخاب، به‌دست‌آوردن و رد کردن (deselecting) میراث مستند باید به وسیله مؤسسه‌های ذیصلاح با همکاری جامعه مدنی انجام شود. اسناد تهیه‌شده و معیارها و مقررات وضع‌شده باید در چارچوب اسناد کلیدی موجود در این حوزه و همین‌طور با نظر به موادی که برای تهیه میراث مستند از آنها استفاده شده است و نیز رسانه‌های اجتماعی تهیه و تدوین شود. اسنادی که ارزش طولانی‌مدت دارد باید از آنها که برای نگهداری کوتاه‌مدت در نظر گرفته شده است، متمایز شود. به علت ماهیت اینگونه از میراث که به طور ذاتی عمر کوتاهی دارند (موقتی‌اند)، هرگونه تصمیم‌گیری در مورد میراث دیجیتال باید یا در زمان ایجاد و یا قبل از ایجاد آنها انجام شود.

۴-۱- کشورهای عضو باید با هدف افزایش آگاهی در مورد میراث مستند و ترویج حفظ و نگهداری از این میراث، مراجع ذیصلاح داخلی را به شناسایی و معرفی میراث مستند برای ثبت در فهرست‌های مرتبط ملی و منطقه‌ای و یا در فهرست بین‌المللی حافظه جهانی تشویق کنند.

۲- حفظ میراث مستند

۱-۲- حفاظت اقدامی نیست که یک بار انجام شود و دیگر نیازی به پیگیری نداشته باشد، بلکه فرآیندی جاری و ساری است که لازمه آن مدیریت مداوم اشیا (اسناد) آنالوگ و دیجیتال است. در ارتباط با اسناد دیجیتال، به منظور ارتقای شرایط مدیریت، کاهش هزینه‌ها و مدیریت مناسب خطرهای احتمالی، اقدام‌های حفاظتی باید از لحظه ایجاد یا لحظه به دست‌آوردن سند اتخاذ و به اجرا گذاشته شود.

۲-۲- در پیشبرد اقدام‌های حفاظتی، یکپارچگی سند، اصالت آن و قابل اطمینان بودن (منبع آن) باید به عنوان اصول هدایت‌گر در نظر گرفته شود. اقدام‌های ملموس حفاظتی باید در چارچوب توصیه‌ها، راه‌کارها، اقدام‌های بهینه و استانداردهای تدوین و یا حمایت‌شده از سوی سازمان‌های آرشیو بین‌المللی اتخاذ شود. برنامه حافظه جهانی چارچوبی مناسب برای پایش این راه‌کارها و توسعه هرچه بیشتر آنها در جهت پیشرفت‌های فن‌آوری و نیازهای آرشیوی ارائه می‌کند.

۲-۳- کشورهای عضو به اتخاذ اقدام‌ها و سیاست‌گذاری برای ارتقای آگاهی به عنوان عاملی مهم در امر حفاظت و همچنین به ترویج پژوهش و تدوین برنامه‌های آموزشی برای افراد حرفه‌ای در حوزه شناسایی، حفظ و نگهداری میراث مستند تشویق می‌شوند. برنامه‌های تدوین‌شده باید با در نظر گرفتن اقدام‌های بهینه در حوزه سرپرستی و متولی‌گری میراث مستند، فن‌آوری‌های جاری و در حال ظهور، مهارت‌های حقوقی و قانونی و مهارت‌های پایه در حوزه‌های مرتبط علوم، فن‌آوری و مهندسی تدوین شود تا به این واسطه به ارتقای آگاهی‌ها در مورد اهمیت اتخاذ اقدام حفاظتی به موقع در فضایی که به طور دائم در حال تغییر است، کمک کند.

۲-۴- وجود محدودیت‌های احتمالاً قانونی برای دسترسی به بخش‌های مختلف از میراث مستند نباید توان مؤسسه‌های مرتبط را برای اتخاذ اقدام‌های حفاظتی‌ای که بنا بر حرفه خود اتخاذ آنها را ضروری می‌دانند، محدود کند.

۲-۵- کشورهای عضو باید یکدستی استانداردهای مرتبط با اقدام‌های حفاظتی و نحوه عملکرد مؤسسه‌های مرتبط را از جمله در حوزه‌های مدیریت خطر و سرمایه‌گذاری در زیربنای قابل اطمینان فنی را تضمین کنند. لازمه تحقق این هدف هماهنگی و مشارکت ملی و تقسیم مسئولیت‌ها میان مؤسسه‌های معرفی‌شده بر مبنای نقش، توان و مسئولیت‌های آنهاست.

۲-۶- کشورهای عضو به ترغیب مؤسسه‌های ذیصلاح برای برقراری پیوند با انجمن‌های تخصصی مرتبط و برنامه حافظه جهانی دعوت می‌شوند تا به این واسطه بتوانند دانش فنی خود را غنی‌سازی کنند و ارتقا دهند، و به تداوم فعالیت‌های پژوهشی و ارتقا راه‌کارها و استانداردهای مرتبط نیز کمک کنند.

۳- دسترسی به میراث مستند

۳-۱- کشورهای عضو به تدوین چارچوب‌های حقوقی مناسب برای مؤسسه‌های ذیربط و همچنین به تضمین استقلال آن مؤسسه‌ها در حفظ و فراهم‌آوردن امکان دسترسی به میراث مستند با هدف تأمین اعتماد عمومی در ارتباط با مواد/میراث انتخاب‌شده و شیوه نگهداری از آن ترغیب می‌شوند. فراهم‌آوردن امکان دسترسی به میراث، خود شاهد و توجیهی روشن برای اثبات صرف هزینه‌های عمومی برای اقدام‌های حفاظتی است.

۳-۲- کشورهای عضو به ترویج و تسهیل حداکثر دسترسی به میراث مستند و استفاده از آن از طریق توانمندسازی مؤسسه‌های ذیربط برای تأمین کاتالوگ‌های دقیق و به‌روز شده و تأمین اقدامات امدادی، خدمات منصفانه

نفر به نفر، انتشارات اینترنتی، برنامه‌ریزی برای سخنرانی‌ها، برنامه‌های آموزشی، رویدادهای ویژه و همچنین دیجیتالی کردن محتوا برای تسهیل دانلود (بارگیری) مواد اینترنتی تشویق می‌شوند.

۳-۳-

مسیرهای دسترسی پیشگرایانه (pro-active) به میراث مستند با افزایش رسانه‌های دیجیتالی و گسترش شبکه‌های جهانی در میان مؤسسه‌های مرتبط و همکاران آنها روبه افزایش هستند. کشورهای عضو باید به طور عمده از این مؤسسه‌ها برای تدوین برنامه‌های دور-دسترس (outreach programmes)، حمایت کنند و به‌ویژه آنان را در برگزاری نمایشگاه‌ها در داخل و خارج از کشور، تدوین برنامه‌های رادیویی و تلویزیونی، تهیه نشریه‌های مرتبط، به نمایش گذاشتن تولیدات مصرف‌کنندگان، اطلاع‌رسانی به شکل برخط (در فضای مجازی) و از طریق رسانه‌های اجتماعی، سخنرانی‌ها، برگزاری برنامه‌های آموزشی، رویدادهای ویژه و دیجیتالی کردن محتوا برای سهولت دانلود محتوا از فضای مجازی، حمایت و تشویق کنند.

۳-۴-

با مشارکت بخش خصوصی و دولتی و حمایت مالی مؤسسه‌های ذیربط برای تبلیغات می‌توان برنامه‌ها و امکان دسترسی به میراث دیجیتال را تسهیل کرد. در صورتی که مسئول و منصف باشند، از کشورهای عضو دعوت می‌شود تا اجرای چنین برنامه‌هایی را در سطح ملی ترغیب و ترویج کنند.

۳-۵-

جایی که پاسداری از فضای خصوصی، امنیت انسانی، ایمنی، رازداری و یا هر دلیل مشروع دیگری محدودیت دسترسی به میراث مستند را ایجاد کند، این محدودیت‌ها باید به روشنی بیان و تشریح شود و دوره محدودیت دسترسی نیز باید کوتاه باشد. آنجا که لازم باشد، محدودیت‌ها باید به قانون یا مقررات مرتبط نیز استناد کنند.

۳-۶-

حقوق قانونی و مشروع صاحبان حق باید تا مادامی که مشمول آن حقوق‌اند به رسمیت شناخته و رعایت شود. زمانی که قوانین دسترسی به میراث مستند به‌روزرسانی می‌شوند و یا قوانین جدیدی در این حوزه وضع می‌شود، کشورهای عضو باید میان رعایت این حقوق و حق بنیادین آزادی اطلاع‌رسانی و دسترسی آزاد به اطلاعات در فضای عمومی و دسترسی به حافظه عمومی/جمعی که در میراث مستند به منصف ظهور می‌رسد، تعادل برقرار کنند.

۳-۷-

از کشورهای عضو دعوت می‌شود تا نسبت به رونمایی از میراث مستندشان و تسهیل قابلیت دسترسی به آنها با تدوین برنامه‌های دور-دسترس و نشریاتی در زمینه برنامه حافظه جهانی و همچنین با سرمایه‌گذاری در زمینه دیجیتالی کردن محتوا با هدف سهولت دسترسی به میراث، که اکنون از مسائل مهم در حوزه حافظه جهانی است اقدام کنند.

۴- سیاست‌گذاری

۴-۱-

کشورهای عضو تشویق می‌شوند تا میراث مستندشان را به عنوان سرمایه‌ای ببینند که نیازمند حفاظت است و نه هزینه‌ای که باید پرداخت شود و باید چنین دیدگاهی را در سیاست‌گذاری‌های ملی خود نیز منعکس کنند. به علاوه، کشورهای عضو تشویق می‌شوند که به اهمیت سرمایه‌گذاری‌های جدید در زمینه ایجاد

زیربناها و مهارت‌های دیجیتال توجه کنند و با مؤسسه‌های مرتبط از نظر اهدای منابع مالی به شیوه‌ای برابر برخورد کنند تا همه بتوانند از پس دامنه وسیع مسئولیت‌هایشان برآیند.

۴-۲- در عین حال، در چارچوب سیاست‌های وضع‌شده برای میراث ملی خود، کشورهای عضو به اتخاذ دیدگاهی وسیع و کل‌نگر نسبت به نیازهای مؤسسه‌های ذیربط تشویق می‌شوند که این نیازها اغلب فراتر از تمهیدات زیرساختی است. علاوه بر این، کشورهای عضو به برقراری پیوندهای همکاری منطقه‌ای و همچنین به تقسیم هزینه‌ها با دانشگاه‌ها و سایر نهادها برای ارائه امکانات مشترک و اجرای فرآیندهای مشترک و ارائه خدمات مشترک (در حوزه میراث مستند) تشویق می‌شوند.

۴-۳- کشورهای عضو به منظور بهینه‌سازی امکان دسترسی به میراث مستند باید نهادهای ذیربط را به ایجاد اشکال و ابزارهای نوین آموزشی و همچنین به پژوهش در زمینه اسناد و واردکردن آنها در حوزه‌های عمومی تشویق کنند. برای تسهیل اقدام‌های نوآورانه‌ای از این دست، کشورهای عضو باید برنامه حافظه جهانی را ترویج کنند.

۴-۴- از کشورهای عضو دعوت می‌شود که از طریق سیاست‌گذاری و وضع قوانین مربوط نسبت به ایجاد یک فضای پایدار و توانمندکننده که برای حامیان و اعطاکننده‌های مالی، بنیادها و سایر گروه‌های خارجی الهام‌بخش باشد و آنان را به حمایت از مؤسسه‌های مرتبط و همکاری با آنان برای سرمایه‌گذاری در پاسداشت از میراث مستند و دسترسی به آن به نفع عموم، تشویق کند، اقدام کنند.

۴-۵- کشورهای عضو به بازبینی دوره‌ای قوانین حق مؤلف و قوانین سپرده‌گذاری تشویق می‌شوند تا از کفایت این قوانین برای حفظ و دسترسی به میراث مستند در هر شکلی که باشند، کسب اطمینان کنند.

۴-۶- جایی که حفظ و دسترسی به میراث مستند نیازمند کاربرد نرم‌افزارها و یا سایر فن‌آوری‌های وابسته به مالکیت باشد (proprietary technology) که در تبصره‌های حق مؤلف هم به آنها اشاره نشده باشد، کشورهای عضو به درخواست‌کردن سپرده‌گذاری متمرکز با وجه‌الضمان (centralized escrow deposits) تشویق می‌شوند تا به این وسیله امکان دسترسی دائم مؤسسه‌های ذینفع به قوانین، کلیدها و نسخه‌های بازِ فن‌آوری‌های مالکیت - محور برای آنها فراهم شود.

۴-۷- کشورهای عضو باید مؤسسه‌های ذینفع را به کاربرد نرم‌افزارهای منبع آزاد شناخته‌شده بین‌المللی برای مدیریت میراث مستند دیجیتال تشویق کنند و از همکاری تدوین‌کنندگان نرم‌افزارها و سخت‌افزارهای رایانه‌ای در استخراج داده و محتوا از فن‌آوری‌های مالکیت - محور بهره ببرند. به همین ترتیب، لازم است تا مؤسسه‌های مرتبط نسبت به استانداردسازی بین‌المللی و فراهم‌آوردن قابلیت استفاده از روش‌ها و استانداردهای فهرست‌نویسی به جای هم، اقدام کنند.

۴-۸- از کشورهای عضو دعوت می‌شود تا به منظور پایش روند پیشرفت در سیاست‌گذاری‌های تأثیرگذار بر میراث مستند و همچنین پایش وضعیت میراث مستند ثبت شده در فهرست‌های مرتبط حافظه جهانی از برنامه حافظه جهانی حمایت کنند.

۵- همکاری‌های ملی و بین‌المللی

۵-۱- با نظر به ضرورت تقویت همکاری‌های ملی و بین‌المللی، به ویژه از طریق بسیج منابع مادی و انسانی برای ترویج پژوهش و حفظ و پاسداری از میراث مستند، کشورهای عضو باید از تبادل داده‌های پژوهشی، انتشارات و اطلاعات؛ تبادل و آموزش پرسنل متخصص و تبادل ابزار؛ برگزاری نشست‌ها، دوره‌های آموزشی و ایجاد گروه‌های کاری متمرکز بر موضوع‌های خاص مانند فهرست‌نویسی، مدیریت خطر، شناسایی میراث مستند در خطر و پژوهش‌های مدرن حمایت کنند.

۵-۲- کشورهای عضو باید با هدف اجرای برنامه‌های پژوهشی دوجانبه و چندجانبه و تدوین راه‌کارهایی برای انتشارات، سیاست‌گذاری و تدوین الگوهای برای اقدام بهینه، نسبت به ترغیب همکاری‌ها با مؤسسه‌ها، نهادها و سازمانهای تخصصی مرتبط با حفظ و دسترسی به میراث مستند اقدام کنند.

۵-۳- با نظر به محدودیت‌های قانونی، کشورهای عضو باید بتوانند از سایر کشورها تقاضا کنند تا نسخه‌هایی از میراث مستندی را که با فرهنگ آن کشور مرتبط است و یا بخشی از میراث و تاریخ مشترک دو کشور را تشکیل می‌دهد و یا جزئی از سایر میراث مستند شناسایی‌شده‌ای است که در کشور تقاضاکننده از آن حفاظت می‌شود، در اختیار آنان قرار دهند.

۵-۴- کشورهای عضو باید تا جایی که در توان دارند اقدام‌های لازم را برای حفظ میراث مستندشان در مقابل هرگونه خطر طبیعی و انسانی‌ای که احتمال دارد در معرض آن قرار بگیرد، اتخاذ کنند. این خطرها شامل خطرهای ناشی از درگیری‌های مسلحانه، اشغال (نظامی) سرزمین‌ها و یا دیگر اشکال مختلف اختلال‌های عمومی است. به همین ترتیب، کشورهای عضو باید از هرگونه اقدامی که به تخریب میراث مستند منجر می‌شود و یا از ارزش‌های آنها می‌کاهد و استفاده از آنها را محدود و ناممکن می‌سازد، اعم از اینکه این اقدام‌ها در قلمرو کشور عضو مربوط انجام شود و یا در کشور دیگری، پیشگیری کنند.

۵-۵- کشورهای عضو باید برای تقویت همکاری‌هایشان با برنامه حافظه جهانی از طریق مؤسسه‌های مربوط به خود و از طریق ایجاد کمیته‌های ملی حافظه جهانی و فهرست‌های ملی حافظه جهانی، در جایی که کمیته یا فهرستی وجود ندارد، تلاش کنند. اقدام‌هایی که در این حوزه می‌توانند انجام دهند عبارت است از تدوین برنامه‌های درسی دانشگاهی در زمینه حفاظت دیجیتال و همین‌طور شبکه‌سازی میان فعالیت‌های ملی، منطقه‌ای و بین‌المللی برای اجرای هرچه بهتر برنامه حافظه جهانی و همچنین ترویج تبادل تجربه‌ها میان کشورهای عضو یونسکو بر مبنای الگوهای اقدام‌های بهینه مشترک موجود میان کمیته‌های مختلف ملی و منطقه‌ای حافظه جهانی.

کنفرانس عمومی توصیه می‌کند که کشورهای عضو باید مفاد این توصیه‌نامه را در ارتباط با حفظ و دسترسی به میراث مستند با اتخاذ هرگونه راه‌کار قانونی و یا انجام هر اقدامی که لازمه این کار است و البته در چارچوب قانون اساسی خود اتخاذ کنند تا به واسطه آنها اصول، اقدام‌ها و هنجارهای مشخص شده در این توصیه‌نامه در قلمرو کشورشان لازم‌الاجرا شود.

کنفرانس عمومی به کشورهای عضو توصیه می‌کند که این توصیه‌نامه را در اختیار مسئولان و نهادهای مربوط قرار دهند.

کنفرانس عمومی به کشورهای عضو توصیه می‌کند که در تاریخ‌های مشخص‌شده و به روش‌های تعیین‌شده در مورد اقدامی که برای لازم‌الاجرا کردن این توصیه‌نامه در کشورشان اتخاذ کرده‌اند، به کنفرانس عمومی گزارش دهند.

مترجم: مهرناز پیروزنیک
کمیسیون ملی یونسکو - ایران